

"ถ้า" ที่ไม่เข้าท่า

ปรีดา ศิริชัยวัฒนพันธ์
www.sirichaiwatt.com

Un ความการ “พัฒนาตัวเอง” ส่วนใหญ่ก็เขียนเพื่อ “พัฒนาตัวเองด้วย” อันหมายถึงตัวผมเองนี่แหละ แล้วก็คิดว่าคงมีคนติดตาม หรือสนใจอ่านอะไรอยู่บ้าง แต่ช่วงหนึ่ง (หลายเดือนเลย) กลับไม่ค่อยได้เขียนอะไรใหม่ๆ สักเท่าไร เหตุผลนะหรือ? ก็ ถ้า..ไม่อย่างนั้น ถ้าไม่อย่างนี้ ก็ถ้าอย่างนั้น เพราะมี “ถ้า..” มากไปนี่แหละ..

ปัจจัยหนึ่งที่คนเก่งๆ หลายคนกล่าวไว้ ความสำเร็จนั้น ส่วนหนึ่งพึ่งต้องลงมือทำทันที และสิ่งที่ทำให้ ทำทันทีไม่ได้นั้น ก็มาจากสารพันเหตุผลของเอาเอง “ถ้าเป็น... ถ้ามี... ถ้าไม่... ๆ ก็ทำได้อยู่หรอก” ผมเองก็เช่นกันที่คำว่า “ถ้า” เป็นข้ออ้างให้ไม่ทำอะไรหลายอย่าง

ต้องมีผลเสียเป็นตัวกระตุ้นหรือ?

ผมอยากที่จะเรียกสิ่งนี้ว่า “ภาวะ” หรือ “สภาวะ” ในเวลาที่มีความคิดของเราอยากจะได้ หรืออยากทำอะไรสักอย่าง ที่ไม่่ง่ายไม่ได้ทำเสร็จได้ทันที หรือไม่ใกล้ตัว เราก็ไม่เริ่ม ไม่ทำ หรือปล่อยค้างบนคำว่า “ถ้า” หากทบทวนกันดูแล้วเราจะพบว่า ในภาวะนั้นแรงกระตุ้นเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งแรงกระตุ้นนี้จะมาจากปัจจัยภายในหรือภายนอกก็ตามแต่

ยกตัวอย่างในมุมหนึ่งว่า ขณะที่เรานั่งนิ่งอยู่ที่เดิมนานพอจนเมื่อย จนเป็นเหน็บชา หรืออะไรทำนองเดียวกัน เราก็คงต้องลุกต้องขยับ ส่วนใหญ่เราคงไม่มีคำว่า “ถ้า” ในภาวะแบบนี้ที่จะมาคิดว่า “ถ้า...นั่น” ค่อยขยับนะ นี่หมายความว่า ความเมื่อยล้า มาเป็นตัวกระตุ้นแล้ว

แต่ถ้าไม่มีอะไรมากระตุ้น ยังไม่เมื่อย ยังไม่เป็นเหน็บชา เราก็ยังไม่ขยับ หลายคนคงทราบ การที่เราอยู่กับที่นานๆ เป็นผลเสียต่อร่างกายในระยะยาว ใช่แล้ว “ในระยะยาว” นี้เอง มันจึงเป็นสิ่งที่ไม่รู้สึกรู้สึกรู้แรงกระตุ้น จนกว่าร่างกายจะส่งผล เรียกร้องให้กระทำ ซึ่งเมื่อร่างกายบังคับแล้ว ส่วนใหญ่จะไม่ใช้สัญชาตญาณที่ดี ย่อมเกิด “ผลเสีย” ต่อเราไปแล้ว หรือสรุปง่าย ๆ ตรงนี้คือ “ผลเสียคือตัวกระตุ้น” ที่สามารถกระตุ้นให้เราไม่มีคำว่า “ถ้า” ได้.. แสดงว่าต้องให้เกิดผลเสียก่อนสินะ..

คนที่ไม่สามารถกำหนดชีวิตตัวเองได้ จึงใช้คำว่า “ถ้า”

ในชีวิตประจำวันก็เช่นกัน หลายคนไม่เต็มใจทำในสิ่งที่ทำอยู่ เช่นงานประจำ ทำไปอย่างนั้นเอง “ถ้ารวยก็คงไม่ทำงานนี้หรอก” หลายคนเป็นเช่นนี้ ซึ่งคำว่า “ถ้ารวย” นี้เอง เป็นเรื่องระยะยาว และ

ยากที่จะมีแรงกระตุ้น แต่เมื่อเริ่มขาดเงินใช้สอย หรือรู้อยู่แก่ใจในเชิง เป็นแรงกดดันว่าทุกวันต้องหาเงิน จึงไม่ลังเลที่จะทำงาน นี่แรง กระตุ้นชั้นดี ตรงนี้พอมองเห็นอะไรไหม

ย่อยลงมา ในการทำงานหลายอย่าง เราก็ทำไปเช่นนั้นเอง ไม่ละเอียด หรือไม่เสร็จง่าย ๆ

“ถ้ามีเวลามากกว่านี้ก็ดีกว่านี้..”

“ถ้าลูกค้าไม่แบบนั้น แผนกไหนไม่แบบนี้..”

“ถ้ามีเครื่องมือดีกว่านี้..”

“ถ้างานนี้สำคัญจริงก็จะตั้งใจกว่านี้..”

“ถ้าทำไปแล้วได้เงิน ได้ผลประโยชน์มากกว่านี้ก็จะดีกว่านี้..”

จนกว่าจะถูกเจ้านาย ตำหนิ เตือน เร่ง จึงเป็นแรงกระตุ้นให้ ละเอียด หรือเสร็จเร็วขึ้นได้

เราอาจไม่ได้ตั้งใจคิดหาเหตุผลในการละเลย **ไม่ทำ ละทิ้ง บางสิ่งไป** แต่หากทบทวนดี ๆ จะพบว่า หลายสิ่งอาจจำเป็นต่อ

อะไรก็ตามเราก็ปล่อยให้สิ่งที่จะเกิด กลับไม่เกิดขึ้นในชีวิต และนี่แสดงว่าเราไม่สามารถกำหนดชีวิตตัวเองได้ จึงโยนบาปให้คำ ว่า “ถ้า”

จงคิดว่า “ถ้า” คือศัตรู

จากที่กล่าวมาจะสังเกตได้ว่าอะไรที่ **นาน ไกล มีปัจจัย เยอะ หรือมองยังไม่เห็นผลลัพธ์ เราจะไม่อยากทำ** มันเป็นเรื่องอัน ปกติเพราะขาดแรงจูงใจ แรงกระตุ้นอันต่อเนื่อง และจะให้มีแรงจูงใจ ตลอดก็เป็นเรื่องยาก ทางแก้อย่างหนึ่งซึ่งอยู่ในเรื่องนี้ก็คือ ไม่ต้องหา แรงจูงใจ แต่มองเห็นศัตรู

เมื่อใดที่เราคิดได้ว่าต้องการสิ่งใด และพอจะรู้ว่าอะไรคือ สิ่งที่ควรทำในวันนี้ หรือเพื่อวันข้างหน้า จงจับคำว่า “ถ้า” ในคำพูด หรือความคิดในใจ เราควรรับผิดชอบตัวเองที่จะอ้างเช่นนั้น และ “หาวิธี” ลบคำว่าถ้าออกไปในทำนองว่า **ถ้าไม่ต้องมีถ้าละ เราจะทำ อย่างไร** แม้กระทั่งจะบอกตัวเองอีกทีว่า **“ถ้า ที่ไม่เข้าทำ”** เชื่อว่านี่จะ

เป็นการพัฒนาตนเองที่ดีมากประการหนึ่ง

จากที่กล่าวมา หากเราคิดหรือรู้สึก ว่า เรา “ถ้า” บ่อย เราจะลองทำสิ่งนี้ดูหรือไม่ มันก็ ตอบชัดในตัวเอง ถ้าอ่านแล้ว เรียง “ถ้า” ในใจ นั้นแสดงว่า “ถ้า” ก็ยังอยู่ “ถ้าที่ไม่เข้าทำ” นี้ “**ถ้า เลิกได้**” เท่านั้น มันจะมีค่า..

เหมือนที่กล่าวไว้ตอนต้นว่า ผมเขียน เรื่องนี้เพื่อเตือนตนเองแท้ๆ เลย เพราะหลายสิ่ง ที่ผ่านมานี้ในช่วงก่อนหน้านั้นผมจัดการอะไรๆ ได้ ค่อนข้างแย่อ้างเพียงว่า “ถ้า” มากไป เพราะอีก คำสำคัญคือ **มากนักน้อยไม่เป็นไรให้ได้ทำ ดีกว่า ถ้า... แล้วปรากฏว่า ไม่มีอะไรคืบหน้าขึ้นเลย**

ศัตรูที่ร้ายกว่า “ถ้า” คือหลอกตัวเองว่า มีเหตุผล..

ปัจจุบัน และอนาคต แต่เรายัง “ถ้า” กับมันอยู่ ที่สุดแล้ว อนาคต หรือหลายเป้าหมายของชีวิต ต้องเลื่อนหายไป (ตัวผมเองด้วยที่ไม่ได้ ทำอะไรหลายอย่าง) เพียงเพราะไม่มีอะไรมากระตุ้น ยิ่งอายุมากขึ้น ยิ่งเห็นสิ่งที่พลาดไปในอดีตได้ง่ายกว่า และเป็นเรื่องยากสำหรับคนอายุ ยิ่งน้อย **เพราะอาจยังเสียอะไรไปไม่พอ** ที่ไม่ได้หมายถึงทุกคน บาง คนอายุน้อยคิดได้ บางคนจนตายคิดไม่ได้ก็มี

สิ่งที่ทำอยู่ทุกวันนี้ มักจะมีสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกระตุ้น เช่น ฐานะ สังคม การงาน ช่างน่าแปลก ที่เราเลือกให้สิ่งอื่นๆ มากำหนด ชีวิตของเรา ยิ่งไปกว่านั้นหลายครั้ง แรงกระตุ้น **แรงบันดาลใจ** เกิดขึ้นแล้ว แต่เรายังเลือกที่จะปล่อยมันเฉยหายไป บนความคิดที่บอกตัวเองว่า “ถ้า.. พร้อมกว่านี้” และที่ไม่พร้อมนั้น มันก็เพราะ (ปล่อยให้) มีปัจจัยสิ่งแวดล้อมกำกับชีวิตอยู่

สรุป

1. อย่าต้องให้ผลเสียเกิดขึ้นก่อน มาเป็นตัวกระตุ้นนั้น หมายถึงอาจเสียสิ่งดีไปแล้ว
2. คนที่ไม่สามารถกำหนดชีวิตตัวเองได้ จึงใช้คำว่า “ถ้า”
3. “ถ้า” คือศัตรูของความก้าวหน้า